

[Steen Folke]

ordenen, der kan siges at have en eller anden forbindelse til Romtraktaten. Det er et vigtigt symbolsk skridt i retning af en nedbrydning af skellet mellem EPS og det traktatmæssige, økonomiske samarbejde, noget, som den danske regering siger den ikke ønsker, men som den altså i praksis alligevel har åbnet op for.

Den vedtagne udbygning af EPS er i sig selv et lille skridt på vejen mod en politisk union. Den er dog for intet at regne sammenholdt med den tysk-italienske plan, der udtrykkeligt stiler mod en såkaldt europæisk union, først gennem vedtagelsen af en akt og senere traktatfæstet efter 5 år.

Ifølge denne plan skal der ske en sammensmeltning af EPS og det økonomiske, traktatbundne samarbejde. Også forsvarsministrene skal kunne mødes i Ministerrådets regie. Der skal oprettes et permanent sekretariat for EPS. Deltagelse i EPS skal gøres til en forudsætning for EF-medlemskab. Veto-retten skal begrænses kraftigt, og EF-Parlamentet skal tillægges udvidede beføjelser.

I første omgang har den danske regering taget afstand fra den tysk-italienske plan. Så vidt, så godt. I dag skal vi også nok få at høre fra visse ordførere, at planen blot er hr. Genschers private vidtløftige ideer, og at der ikke er nogen grund til at tage den alvorligt.

Heller ikke forespørgerne tror, at denne plan bliver til en realitet fra den ene dag til den anden. EFs historie er også historien om vidtgående planer, der har givet anledning til debat, og som derefter er henlagt til bedre tider. Men ofte gennemføres en del af disse planer alligevel hen ad vejen uden den store opmærksomhed.

De netop vedtagne ændringer af EPS ligger således inden for rammerne af tidligere planer og er en forsmag på den tysk-italienske plan, og så godt som alle de øvrige EF-lande er positive over for væsentlige dele af planen.

Den danske regering er da også gået med til, at planen skal viderebehandles i EFs organer. Det er meningen, at planen på ny skal behandles af udenrigsministrene på et møde i slutningen af februar og på et topmøde i slutningen af marts.

På den baggrund bliver man nødt til at tage planen alvorligt, og vi er derfor spændt på, hvad regeringen har at sige dels om den-

ne plan, dels om den udbygning af EPS, som man allerede er gået med til.

Besvarelse

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Jeg vil begynde med at sige tak for denne forespørgsel, som giver en velkommen anledning til at redegøre for regeringens syn på det europæiske politiske samarbejde, også kaldet EPS, og til at få rettet mange bevidste eller ubevidste misforståelser omkring det udenrigspolitiske samarbejde mellem de 10 EF-lande, som er kommet til udtryk i den senere tid.

På baggrund af en række artikler i pressen vil jeg gerne først slå fast, at beskyldninger mod regeringen for hemmelighedskræmmeri og for at have smuglet et udenrigspolitisk samarbejde mellem EF-landene ind ad bagdøren – ja, enkelte har endog talt om grundlovsbrud – savner ethvert grundlag.

De, der husker det omfattende materiale, som den daværende socialdemokratiske regering fremlagde forud for folkeafstemningen om Danmarks medlemskab af EF, vil også huske – og det siger jeg meget direkte til ordføreren for forespørgerne på grund af hans allerede faldne udtalelser – at det såkaldte hæfte 5 i en serie på 10 hæfter som emne havde EPS, og at Danmark og Norge, ca. 1 år før vi blev medlem den 1. januar 1973, deltog i EPS-samarbejdet.

Den danske offentlighed havde således god lejlighed til at inddrage EPS-aspektet i overvejelserne op til folkeafstemningen, selv om jeg erkender, at langt den største del af debatten gik på økonomiske problemer. Også de skiftende regeringer har siden med jævne mellemrum i forbindelse med udenrigspolitiske redegørelser her i tinget redegjort både for indholdet af og for udviklingen i det politiske samarbejde, ligesom det udenrigspolitiske nævn løbende er blevet holdt orienteret.

Jeg skal bl.a. pegé på den såkaldte Københavnsrapport, som blev vedtaget under vort første EF-formandskab i sidste halvår af 1973, og som indtil sidste efterår udgjorde grundlaget for EPS, samt på de indgående redegørelser for også dette samarbejde, der er blevet givet forud for vort andet formandskab i første halvår af 1978.

På samme måde har regeringen orienteret nævnet om de overvejelser om en styrkelse